

ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

ΤΟΥ ΜΠΑΜΠΗ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Το γαϊτανάκι του λαϊκισμού

Ο **λαϊκισμός** κατήγαγε μια ακόμη νίκη επί των λαϊκών συμφερόντων. Δεν υπάρχει ούτε μια περίπτωση, στο βάθος του ιστορικού χρόνου, που να έχουν κερδίσει οι πολλοί, οπουδήποτε στον κόσμο, όταν εμπιστεύτηκαν στους λαϊκιστές την εξουσία.

Κυρίαρχος του πολιτικού παιχνιδιού είναι, από χθες, ο Αλέξης Τσίπρας. Η προεκλογική σύγκρουση θα γίνει πάνω στη δική του πλατφόρμα. Στις τηλεοπτικές «μάχες» θα κυριαρχήσει η δική του πρόταση. Στη διεθνή σκηνή, η πορεία της χώρας θα καταγραφεί ως αμφίροπη.

Η Ελλάδα έχει ήδη παγιδευτεί σε μια σπείρα απομόνωσης. Κανένα κράτος που έθεσε τον εαυτό του σε παρόμοια κατάσταση δεν βγήκε κερδισμένο. Το χειρότερο είναι, μάλιστα, ότι, στις περισσότερες περιπτώσεις, οι δυσκολίες εμφανίζονται πολύ νωρίτερα απ' όσο νομίζουμε. Στη νέα κατάσταση στην οποία δείχνει να περνά η χώρα, είναι απαραίτητο να κατανοήσουμε το ταχύτερο δυνατόν πότε θα ξεπεράσουμε το όριο, πέραν του οποίου οι δυσκολίες επιταχύνονται ως χιονοστιβάδα.

Το πιο συνηθισμένο σινιάλο δίνεται με την επίκληση ότι η κυβέρνηση δέχεται «επιθέσεις». Οτι κάποιες «ξένες δυνάμεις» επιδιώκουν να παρέμβουν «στα εσωτερικά μας».

Με λίγη προσοχή θα παρατηρήσετε πως κάποιοι, στην πλευρά της αντιπολίτευσης, μας καλούν ήδη να... αντισταθούμε στους έξωθεν «εκβιαστές». Η «έξωθεν απειλή» αποτελεί ένα από τα πιο συνηθισμένα όπλα του επελαύνοντος λαϊκισμού.

Η πιο επικίνδυνη εκδοχή του είναι πως αν βρεθεί Έλληνας να συμφωνήσει με τους «έξωθεν», θα κατηγορηθεί πάραυτα για κάποιου είδους «προδοσία». Οι λαϊκιστές, όταν έλθουν στην εξουσία, έχουν πάντοτε ποικίλες προδοσίες στη φαρέτρα τους.

Είναι κρίμα -αλλά είναι αλήθεια- ότι στην πλευρά των λαϊκιστών υπάρχει συνωστισμός. Τα πρωτεία έχουν τα παράδοξα νεφελείμ, που γεννήθηκαν όταν «καμμένα» μυαλά της λαϊκής και εθνικιστικής Δεξιάς συναντήθηκαν με το «ξανθό γένος» και τους πάντοτε κατηγορούντες Κυπρίους «αδελφούς». Όλοι αυτοί ακολουθούν τον Καμμένο. Ακολούθησαν μαζικά οι «νυν και αεί» σταλινικοί και άλλοι οπαδοί του δόγματος «σοσιαλισμός σε μια χώρα», οι οποίοι υπέφεραν από βαρύτατο συμπλεγματικό βίωμα εκδίωξης από τη μητρική κλίση του «ΚΚΕ». Αυτοί όλοι, μαζί με «τριτοκοσμικούς αντρείστές» συμπλέουν με τον Τσίπρα.

Για να μη χάσει την επαφή με τα τεκταινόμενα στον ευρύτερο οικογενειακό του χώρο, η παλιοπαρέα των «διαφωτιστών» ακολουθεί την περιπετειώδη διαδρομή Κουβέλη. Βλέποντας κίνηση στη λεωφόρο του λαϊκισμού, έσπευσε ο πάντοτε βιαστικός Βενιζέλος, ζητώντας «πασοκικού τύπου» αλλαγές και προσαρμογές στα νομοσχέδια του Μνημονίου.

Εμεινε ο Αντώνης Σαμαράς. Μετά τις ευρωεκλογές του Ιουνίου, όταν κατάλαβε πόσο μόνος είχε πλέον απομείνει, σκέφτηκε πως στις Δημοκρατίες και «οι έσχατοι έσονται πρώτοι». Σπανίως, πάντως...